

Latvian
No 20 • 1963

Četrdesmit pieci, četrdesmit seši . . .

E. Ozoliņa zīm.

Kur te lauki, kur pilsēta?...

FRAGMENTI NO PESIMISTA DIENASGRĀMATAS

... 1956. gads.
«Libagos» jauns priekšsēdētājs — šoferis no Rīgas! Solījās kolhozā dzīvot ilg! Taču mani nepiemānīši. Es tādus putņus pazistu. Saraus pilnu tašu un... špuk! — atpakā uz Rīgu.

Izrakstīju visus trīs delus un meltu no kolhoza. Lai tik brauc uz pilsētu...

1957. gads.
Pati dzīvīte pierāda, ka nesmu maldījies. Rops (tā sauc to šoferi) nupat nopirka mašīnu. Droši vien iekrāmēs tajā visu kolhoza bagātību un muks uz Rīgu.

1958. gads.
Nebrauc. Iegādājās vēl divas automašīnas!

1959. gads.
Ak tu žē! Ir gan ierāvējs! Izklapatojis 4 traktoros un vēl piecas mašīnas.

1960. gads.
Kas to būtu domājis, ka mūsu «Libagi» tik bagāti! Ropam jau ap 10 automašīnu un ap 20 traktoru, bet šis kā nebrauc, tā nebrauc uz Rīgu. Droši vien vēl visu nevar aizvest. Aizsūtīju par Ropu ziņojumu milicijai. Lai pārbauda!...

Saņēmu atbildi.

«Pilsoni pesimisti!

«Libagos» tehnikas tagad ir pat vairāk nekā bijušajā Talsu MTS! Kolhozam pieder 14 automašīnas, 32 traktori un 9 kombaini. Tas viss ir jūsu, kolhoznieku, īpašums. Tāpēc nerakstiet sūdzības, bet stājielies labāk šoferu kursos!»

1961. gads.

Pareizi! Notikumi attīstās tieši tā, kā es paredzēju! Rops ī nedomā mukt uz Rīgu. Bet kāpēc jāmūk, ja kolhoza celtnieki viņam iekārto veselu fermu? Jā, jā... Nekas cits tas nevar būt. Kolhozam lielopu kūts jau uzcelta, arī jaunopu ferma, kokzāģētava strādā... Priekšnēka personīgā ferma! Nekas cits tas nevar būt!

1962. gads.

Izrādās, arī jaunā ferma domāta kolhozam.

1963. gads.

Dienasgrāmatai neatliek laika... Rakstu vēstules uz pilsētu dēlēm un mēlīti. Lai tikai brauc atpakaļ...

SARUNA PAR MĀJU

Talsos lebrauc tūrists.
— Kas šajā apkārtnē būtu ievērojams? — viņš jautā kādam no vietējiem iedzīvotājiem.

— Ievērojams? — tas atjautā.
— Jaunā māja!

— Jaunas mājas, jūsu zināšanai, ceļ visur, — tūrists pasmin.
— Šī būs ar trijiem stāviem, — talsnieks skaidro, — ar centrālā apkuri. Pirmajā stāvā ēdnīca, otrajā un trešajā — viesnīcas tipa kopmītne. 32 gultas, gaļas istabas. Dušas telpa...

— Nu un tad? — tūrists jau kratās vajā. — Kurā pilsētā tādas nebūvē?

— Nekā! — talsnieks tagad met galdā savu spēcīgāko trumpi. — Tur jau tā lieta, ka šo māju būvē nevis pilsētā, bet laukos! Kolhozā «Libagi», ezera krastā...

APRŪSĒJUŠI KAPLI

Pagājušajā pavasarī kāds lībadznieks pārstāvējis stāstīja citiem:

— Skatos, noliktavā vairāki aprūsējuši kapli! Kur tie varēja rasties?

Pabrīnījās vēl viens otrs — kā darba laikā var kapli aprūsēt? Kas ar šiem rīkiem strādāja?

Visai drīz noskaidrojās, ka ar šiem kapjiem pērn strādājuši Martiņš Bundžlīns, Feliks Filipovs, Vladislavs Megris, Valdas Kalnozols, Imants Dravnieks un daži citi.

— Kas tad tā par modi?! — atskanēja balsis. — Meklēsim rokas tos neviņas!

Izgāja laukos un ieraudzīja: Bundžlīns brauc ar traktoru. Arī pārējie strādā par mehanizatoriem. Un kā lai nestrādā: mehānika Arņa Pilāga vadībā pagājušajā ziemā 12 kolhoznieki iemācījās vadīt traktorus. Pavisam cita lieta nekā ar kapli! Imants Dravnieks viens pats ar savu traktoru izrāvēja nezales un apkopa kukurūzu 200 hektāru platībā.

RIETUMOS...

— MANAM VĪRAM NAV NEKĀDA SAKARA AR KOMUNISMU. TIK TIESĀM VIŅAM ŠODIEN PALIEK 46 GADI.

Ē. Oza zīm.

NEPABEIGTĀ LEKCIJA

Reiz Lībagos ieradās ļoti nevajīgs lektors.

— Ko? Lekciju par ģimeni? Par bērnu audzināšanu? Labi! — uzklausījis kolhoznieku lūgumu, viņš piekrita.

Piecas minūtes pasēdējis grāmatvedībā un pierakstījis dažus uzvārdus, lektors svīnīgi iesāka:

— Biedri, ģimene — tas ir labi! Bērni — tas ir vēl labāk!... Taču ar to nepietiek. Bērni jāaudzina. Jārūpējas, lai no viņiem izaugtu lietaskoki. Bet ko mēs redzam jūsu kolhozā? — lektors ieskatījās piezīmju grāmatiņā un turpināja: — Vai tāds Vilis Reķis arī būtu šeit?

— Kā tad! — no pēdējās rindas atsaucās neliela auguma virletis.

— Redzat nu! — lektora balss ieskanējās bargāk. — Jums ir seši bērni! Bet jūs sēzat pēdējā rindā. Slikti! Par bērnu audzināšanu jādomā valtrāk! Vai jūs zināt, ka mūsu laikos kolhoza jauniete var kļūt par skolotāju? Vai esat dzirdējis, ka zemnieka dēls komandē kuģi? Vai varat iedomāties, ka slaucējas bērni mūsu mākslas akadēmijā?

— Kāpēc ne? Varu! — kolhoznieks pārtrauca lektoru. — Redzat, mana meita Māra ir ciema skolas skolotāja, dēls Juris mūsu jūrskolā, Jānis studē Bulduru dārzkopības tehnikumā, meita Aida iestājusies mākslas vidusskolā, bet Skaldriete un Maija apmeklē Talsu vidusskolu...

Lektors apmuls un savu lekciju tā arī nepabeidza.

Bet tas nekas. Ja kolhozā kāds vēlas uzņemt, kā bērni pareizi audzināmi, viņš griežas pie Vilja Reķa.

TEĻI UN REZERVES

Pērn Talsu rajonu aplidoja senacionāla vēsts: «Libagu» priekšsēdētājs laisās likvidēt kolhozu!»

— Kas par muļķībām! — priekšnieki dusmīgi rauca pieres. — Kā nav kauna izplatīt tādas baumas! Rops ir viens no mūsu viskrietnākajiem priekšsēdētājiem! Nesen pat solījis pārdot valstij gaļu virs plāna...

— Ak, viskrietnākais! — panīkas cēļi nerimās. — Kāpēc tad teļus netur kolhoza fermā, bet gan par brīvu izdala kolhozniekiem?

— Nevar būt! — arī priekšnieku balsis iezagās apjukums. — Ja arī atdeva kādu teleti...

— Ak, tikai kādu?! Pēdējā laikā kolhoznieku personīgo lopu skaits pieaudzis par veseliem 300 teļiem!

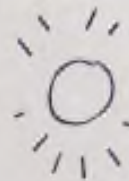
Fakts bija tik draudīgs, ka Ropam vajadzēja atskaitīties.

— Vai tas tieša, ka pēdējā laikā kolhoznieku individuālajās sētās pasēpušās 300 kolhoza teles? — pārbaudīja jautāja.

— Pilnīgi pareizi! — Rops pat aci nepanīrkšņināja.

— Kur jums prāts! Un vēl nesen runājāt par neizmantojamām rezervēm! Solījāt valstij dot vairāk gaļas...

— Pilnīgi pareizi! — Rops vēlreiz atzinās. — Izdalīju, jo katra kolhoznieku ģimene apņēmas pa zīemu ar saviem līdzekļiem papildus nobarot vienu kolhoza teleti. Tagad tas izpildīts! Un «Libagu» kolhozs pārdot valstij vēl 30 tonnas gaļas...

J. JODS
M. OSIŠ

KAUT KAS JAUTRS...

Pirms svētku koncerta kluba vadītāja maņi pasauca un teica:

— Sarīkojuma programma būs nopietna, bet jāpanāk, lai cilvēkiem būtu jautri. Tu būsi konferansjē, tāpēc visa atbildība gulstas uz taviem pleciem. Gādā, lai zālē skanētu smieklī! Izdomā kaut ko jautru!

— Labi, — es teicu, — stāstīšu visjautrākās anekdotes, darišu visu, lai attaisnotu jūsu uzticību!

Tiklīdz beidzās referāts, uzkāpu uz skatuves un uzrunāju publiku:

— Biedri, referāts, protams, bija ļoti iepriecinošs, tomēr mazliet garlaicīgs, vai ne?

Zālē atskanēja simtbalsīgs «Jā!».

— Tas, bez šaubām, tāpēc, ka mēs pie panākumiem esam pieraduši, tas mums valrs nav nekas jauns, vai ne?

Atkal tāds pats «Jā!».

— Toties tagad mazliet izklaidēsimies, — es turpināju un pastāstīju vienu no savām visjautrākajām anekdotēm. Kā par brīnumu zālē neviens nesmejās. «Laikam jau dzirdēta,» nodomāju un, piesakot nākamo numuru, mēģināju uzjautrināt publiku ar kādu akrobātisku triku. Es stāvēju uz galvas, taislīju pussalto, žonglēju ar karafi un glāzītēm, bet zālē ne mazākas jautrības. Pieteicis kārtējo numuru, nogāju no skatuves un, jau galīgi izmisis, domāju, kā sasmidināt publiku. «Lab!» beidzot nolēmu. «Pastāstīšu, kā mēs ar sievu iekārtojam savu dzīvokli.» Jo šai darbā mums tiešām jautru brīžu netrūka.

Un, izgājis vēlreiz publikas priekšā, es iesāku:

— Tieši pirms svētkiem namu pārvalde manā dzīvoklī beidza kapitālo remontu...

Zālē nogranda smieklu vētra.

— Ko?! Beidza kapitālo remontu? — kāds no zāles, smieklos rīstīdamies, jautāja. — Un kad iesāka?

— Iesāka septembrī, — es atbildēju.

— Septembrī? Sogad vai pagājušajā gadā? — caur jaunu smieklu vilni mani iztaujāja tālāk.

— Protams, šogad, — es atbildēju, bet smieklu vētra turpinājās ar jaunu pacēlumu un nemaz negribēja rīmties.

Nopietnības ledus bija izkusis. Jautrība zālē bija panākta, tālāk uzturēt to jau nebija grūti, un man kļuva jautrāk. Bez tam, lai cik tas divaini arī liktos, manu dzīvoklī tiešām izremontēja mēneša laikā.

S. ANTONS

— ...DETAĻU RAŽOŠANA PALIELINĀTA PAR 20 PROCENTIEM...
— DETAĻĀS ES NEIEDZIŅINOS. MANI INTERESĒ VISS KOPUMĀ UN
VISUMĀ...

V. Zaķa zīm.

Neplēšiet ausis!

Pedējā laikā ar tramvaju es vairs nebraucu. Kāpēc? Tapēc, ka pārējie pasažieri man plēš ausis. Nē, tie nav joki, lūdzu, nesmeļtiesies!

Iekāpju godīgi un pieklājīgi vienā no tramvaju vagoniem. Vagons ērts, no lekšpuses un no ārpuses glīti nokrāsots, un — prieks, kur tu rodies! — brauc kā ķeniņdēls! Mašas vienvietīgi soliņi, vidū varēn plata eja un abās pusēs tuvu griestiem stieņi. Parasti visi soliņi ir aizņemti, bet par to es neuztraucos. Nopērku biļeti, piekeros pie stieņa un braucu. Nepaļiet necik ilgs laiciņš, kad tuvojas pietura. Tramvajs bremzē, un es brēcu pilnā rīklē. Arī jūs brēktu, ja dūšigs vēciņš jums sakertu ausi un plēstu no visa spēka.

— Apžēlojieties, es taču nekā jauna neesmu darinājis! — izmisis valmanāju.

— Ir gan tam teļa rīkle, šito bjāvienul! — vēciņš izbīļies pamūk tālak.

Nākamā pietura. Atkal jābrēc. Soreiz manu ausi meģina noraut glīta meiča. Uzsmaidu, kā mēdz sacīt, caur asarām:

— Cienītā, šis jociņš ir drusku sāpīgs!

— Tiesām? — viņa ir pārsteigta. — Labi, es turpmāk jums nepieskaršos!

Nu, kāpēc tik ofiēcāli? Plēšiet, lūdzu, otru ausi, šo stiprā mērā jau deformēja, lūk, tas bārdainais pilsonis!

Bet meiča ir apvalnoņa, viņa uzgriež muguru un pilnīgi ignorē manas ausis.

Esmu stipri sarūgtināts, skumji skatos uz meičas cirtaino frizūru un nepamānu korpulentu dāmu ar ļoti asiem nagiem.

— Glābiet! — nākošā mirkli brēcu un izmisis meģinu atbrīvoties. Bet dāma! Ir dzelzains tvēriens.

— Es jūs izsviedīšu no vagona! — par atbildi skan sašutis spiedziens. — Man jūsu bjāvienul, jaunais cilvēk, kriet uz nerviem! Stāviet mierīgi!

— Au, au, au, laidiet vaļā, neplēšiet tik nežēlīgi manu nelaimīgo ausi!

— Es neplēšu, es turos!

— Bet kāda velna pēc jūs turaties pie svešu pilsonu ausīm?

— Parādiet, kur tad lai es turos! — dāma ausi satver vēl ciešāk.

Ar zināmām pūlēm pārgriezis galvu, konstatēju, ka dāma! tiešām nav kur turēties. Pārējie pasažieri, kas stāv gar mašām, ierāvuši galvas plecos, lai ejas vidū esošie nespētu apdraudēt viņu dzirdes orgānus.

— Tie garie tēvaini ir lieli egolisti, — man aiz muguras skan Igna balss.

— Kas viņiem nekalt, aizsiedz stieņi pie griestiem un brauc svīpodami. Bet, ja īsais, nabadziņš, atrod atbalsta punktu, garais tūlīt brēc, it kā viņu kāds dīrātu!

Padevos liktenim un pacietīgi gaidīju, kamēr korpulentā dāma palaida ausi vaļā un, uzmetusi man nīcinošu skatienu, izkāpa no vagona.

Pēc šī kļūmīgā notikuma mana kreisā auss zaudējusi savu agrāko glīto izskatu. Daži saka, lai rakstot šūdzību par lietu, kas šos tramvaja vagonus projektējuši. Bet projektētāji taču nav vainīgi! Viņi man ausi neplēsa.

A. VECKUMELIS

ŠKILTAVAS

Nevarētu teikt, ka mūsu iestāde būtu bijusi no mazajām. Lai no apakšējā stāva nokļūtu augšā — grāmatvedībā, bija jāpārvar 118 pakāpieni. Tomēr Pūpoliņam šis augstums bija tīrāls nieks. Viņš vai ik stundu viegli kā buciņš no pirmā stāva uzskrēja līdz pat ceturtajam, steldzīgi vēra mūsu darbistabas durvis un smaidot teica:

— Nu, kas ir, zēni, sapīpēsīmi!

Mēs pastūmām sāņus papīra kaučzes un sameklējām cigarešu paciņas. Taču Pūpoliņš pēkšņi vairs nesmaidīja un izmisis ar plaukstām sita pa svārkku kabatām:

— Ai, ai! Aizmirsu leļā cigaretes!

Protams, mēs piedāvājām savas. Pēc stundas Pūpoliņš atkal steldzīgi atrāva mūsu darbistabas durvis, un atkal viņš bija aizmirsis savas cigaretes.

Ne velti tautas paruna saka, ka ieradumam esot liels spēks. To atstājot arī Pūpoliņš.

— Kaut kas taču jādarā! — grāmatvedis Skarbulis nolika uz galda savas varenās dūres. — Mēs nesam nekāds tabakas monopols.

Pārējie plekrita un, lai kolēģu vidū nerastos lieki asumi, Vecgada vakarā nopirkām Pūpoliņam 50 paciņas cigarešu.

Kādu nedēļu Pūpoliņš mūs neapciemoja. Bet tad viņš atkal bija klāt, smaidošs un jautrs kā vienmēr.

— Pateicos par dāvanu! — kolēģis zemu palocijās, lēpni zobos iesprauda cigareti un... atkal uztraukti paplīkšķināja pa kabatām. — Sērkokciņus aizmirsu!

Pūpoliņam pretī sniedzās vairākas palīdzīgas rokas.

Ledus bija salauzts, un kolēģis no pirmā stāva mūs apmeklēja precīzi ik dienas septiņas reizes. Un vienmēr bija aizmirsis sērkokciņus.

Soreiz izeju atradu es. Tā kā pēc nedēļas apritēja 35 gadi, kopš Pūpoliņš ar skaļu brēcieni nācis pasaulē, mūsu Istabas kolektīvs nolēma šo notikumu atzīmēt ar derīgu un, galvenais, paliekošu dāvanu jubiliāram.

Glītā iesaiņojumā Pūpoliņam piedāvājām šķiltavas.

Soreiz kolēģis aizmirsis pateikt. Tikai pēc dienām desmit viņš atkal uztrauks iesprāgt mūsu istabā:

— Kurš man šķiltavās var ieliet benzīnu?

Tas bija par daudz!

— Varbūt šis cilvēks cer, ka mēs viņam uzdāvināsim arī benzīna mucu! — vienprātīgi nospriedām un visi demonstratīvi atmetām smēķēšanu.

Taquad, kā stāsta, Pūpoliņš esot sameklējis draugus otrā stāva darbinieku vidū un cigarešu vietā kūpinot cigarus.

J. ZIEMELIS

MĀCĪTĀJS: — MANĀ DRAUDZĒ PALIKUSĀS VAIRS TIKAI DIVAS TANTI-NĀS... SAKI NU, KA IR DIEVSI!

E. Priedkalna zīm.

ATMINI MANU MĪKLU!

Kur tas notika? Uz Heļceļa.
Kad tas notika? Soruden.
Kas tad isti notika? Ripoja
un ķēra.
Kas ripoja? Kukulis.
Kas ķēra? Tas jums
jāuzmin.

Varu pačukstēt, ka ķērē-
ju bija krietns bariņš. Visi
skrēja, ka zeme vien dīm-
dēja, un ķēra kukuli, gluži
parastu maizes klaipu. Li-
kās, nupat nupat ķērēji to

nograbs. Bet nekā, kukulis
nedevās vis rokā.

— Apstājies, pagat-
di! — ķērēji brēca.
— Ļauj nogriezt rīcieni!
Kāpēc tu mūs nerro?

— Tas par to, ka pagā-
jušajā vasarā rakāt sēju-
mos grāvjus un bradā-
jāt malzīti kājām! — ku-
kulis smalkā balstiņā at-
bildēja un mudīgi vien ri-
poja tālāk.

Tatad — kas bija kuku-
ļa ķērēji?

Ja kāds ilgi pūlas un
nevar atminēt, lai aizbrauc
uz Daugavpils rajona kol-
hozu «Dzimtene» un pajau-
tā valdes viriem un melio-
ratoriem, varbūt viņi pa-
teiks pareizo atbildi. Bet
varbūt arī nepateiks. Kā-
pēc nepateiks? Tāpēc, ka
no lielas skrīšanas būs
aizkusuši un nevarēs paru-
nāt.

A. CVIBAKS

LOĢISKI SPRIEDUMI

* Mans dēls būs ģenijs, jo... atnāties
manī.

* Viņš kļūdās, jo... es domāju citādi.

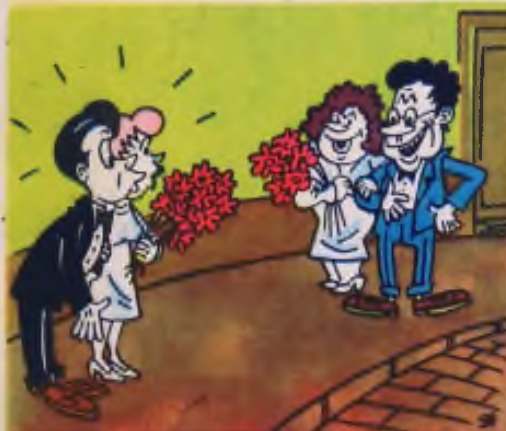
* Viņš ir labs cilvēks, jo... šodien sla-
vēja mani.

* Viņu es neatzīkšu, jo... viņš ir slūp-
rāks.

A. BRIEDIS

— SPORTS UZLABOJOT VESELĪBU! NĒK! MANĒJAIS
VAKAR VISU DIENU BRĒCA STADIONĀ, BET ŠODIEN...
M. Muizules zīm.

— LŪZU, KUR TE BŪTU DZIMTSARAKSTU BIROJS!
— KO, VAI TAD JŪS PIRMO REIZI!
G. Bērziņa zīm.

DOMU GRAUDI

Nepatīkšanas, kurās dar-
ba vietas korespondents ie-
dzīvojas pēc kritiska mate-
riāla publicēšanas, par ho-
norāru nav uzskatāmas.

Zivij ar birokrātu ir zinā-
ma radniecība — tiem abiem
ir aukstas asinis.

Kritizēdams iepriekšējo ru-
nātāju, pats tomēr pacientēs
pateikt kaut ko lietīšku.

AR PAPIRIEM VISS NAV KĀRTĪBĀ

Lasītāji droši vien nesāks ar
mani strīdēties, ja apgalvošu, ka
burtnīcu un piezīmju bloku ne-
kad nav par daudz. Tāpēc varat
iedomāties manu prieku, kad, ie-
gājis Talsu 31. tipogrāfijā, ie-
raudzīju veselu blāķi dažāda iz-
mēra papīra lapu. Vienā kau-
dzītē bija saliktas mazas lapi-
ņas — 8×16 cm. Otrā — lie-
las — 32,5×42,5 cm. Trešā —
strēmeļveidīgas — 16×60 cm.

«Ir gan malači tie tipogrā-
fijas darbinieki! — klusībā
spriedu. — Droši vien nodomā-
juši palīdzēt burtnīcu un piezīm-
ju bloku ražotājiem!»

— Sakiet, lūdzu, vai ilgi jums
nācās strādāt, lai sagatavotu šo
produkciju? — jautāju tipogrā-
fijas direktoram Monkēvicam.

— Kur nu ilgi! Tikai trīs die-
nas! — direktors lepnī paskaid-
roja.

— Brīnšķīgi! Tad jau gada
droši iznāks savas trīs tonnas. —
nopētījis lielo papīra blāķi, tel-
cu. — Atļaujiet, es jūs nofoto-
grafēšu. Tā sacīt, lai skolēni
redz, kas par viņiem gādā...

— Nē, nē! — iesaucās Monke-
vics un metās bēgt.

Dzīdams pēdas kautrīgajam
direktoram, ieskrēju Talsu Par-
tijas un valsts kontroles komitejā.

— Protams, ka viņš negrib, lai
viņu fotografē, — man tur pa-
skaidroja. — Papīri, ko jūs re-
dzējāt, nav domāti burtnīcām un
piezīmju blokiem. Tie ir noraksti-
ti atkritumos.

J. ODS

BEZ VĀRDIEM.

V. Zaķa zīm.

BEZ VĀRDIEM.

BEZ ZIVĪM.

I. Dzērko zīm.

NOKLAUSĪTAS SARUNAS

«Pārdevēja savas jaunības aizse-
gā mēģināja ar mani flirtēt, bet
pēc tam apsvēra.»

«Es gribēju nopirkt kompleksās
pusdienas bez zupas un ķīseļa, bet
kasiere nostājās formāli.»

«Es gribēju iestāties korī ne jau
tādēļ, lai dziedātu, bet lai man bū-
tu kaut kāda sabiedriskā slodze.»

«Es arī varētu dzīvokli turēt
suni, bet man ir sleva un slevas
māte.»

Pierakstījis
V. LANDO

FENOMENS

— KĀPĒC TU, DELIŅ, TIK STIPRI SAZIEPĒJI KĀJAS!

— CITĀDI JAU NEVAR TIKT BIKSĒS!

M. Ramanes zīm.

BEZ VĀRDIEM.

I. Meļgalija zīm.

— AI, AI!... DZĪVE IR TIK SEKLA UN TUKŠA!...

E. Rusmaņa zīm.

M. CALIS

LEO KERGE

BRĀKA KĪEĢELIS

Visredzamākajā vietā uz samta spilventiņa gulēja brāķa kīeģelis.

— Kauns! — sūrojās vietējās rūpniecības vadītājs Kārlis Augstumiņš. — Kauns, ka šāds kīeģelis ražots mūsu rūpnīcā! Brāķa izstrādā, ko šodien atklāsim, valsts apkrāpējus un tautas mantas izšķērdētājus naglosim pie kauna stabi!

Kārlis Augstumiņš acis meta ziņņus, balst drebēja nīkni tonī.

— Zem ekaponāta, — viņš turpināja, — pietiprināsim kauninošu uzrakstu. Tajā iemūksnāsim šo rūpniecību, kas uzdrošinās masveidā būtīt uz celtnēm brāķa kīeģelus. Izstrādē apmeklētāji lerakstīs visu grāmatā rūgta nosodījuma pilnus vārdus.

No teiktā, šķiet, pat brāķa kīeģelim kļuva neērti. Tas sašēcās vēl līkāk, un tā seja izlīmājās vēl dažas plaisas. Kārlis Augstumiņš pietiprināja plākanitū ar rūpniecības nosaukumu un sacīja:

— Ar to vēl par maz! Brāķa kīeģeli taču izgājuši cauri kvalitātes kontrolei un attiecīgā nodalā lequvuši labu novērtējumu. Šajā karikatūrā, ko mēs novietosim virs ekaponāta, tiek nosodīts bezatbildīga kvalitātes kontroles darbinieks. Un visbeidzot — visus galus savīti kopā šis, toties trāpīgs satīrīkss pants:

«Kalkulāja cauru naidi,
Deva ražotānā tos,
Šķiroja un tad ar aktu
Visus norakstīja nost...»

Plākanitū ar balstu pietiprināsim labi redzamā vietā. Lai kontrasts būtu jo lespaidīgāks, blakus ekaponātam novietosim pilnvērtīgu kīeģeli, kas pagatavots tai pašā rūpnīcā. Var taču, kā redzēt, izgatavot arī levēltatīvu produkciju!

Kārlis Augstumiņš pakāpās dažus soļus atpakaļ, pieņēca galvu pa labi un apmierinātā ar ekaponējumu palēka stāvam.

Pusstundu pirms izstrādē atklāšanas viņš arvien vēl stāvēja turpat, ar domiņu skatīdams acis un zodu atbaltstījis plaukstā.

— Šķiroja... — viņš domāja, — un tad ar aktu visu norakstīja nost... Bet — kas norakstīja? Mēs, vietējās rūpniecības nodalā... Tātad brāķi ražo rūpnīcā, bet satīrīkss dzeja it kā veļtita arī mums... Bez tam pats šis pantīnā tā kā traucē, plevērā uzmanību nevī eksponātam, bet sev...

Plākanitū ar epigrammu noņēma. Līdz izstrādē atklāšanai atlika vēl ceturtdaļstunda.

— Kritikal, — Kārlis Augstumiņš sprieda tālāk, — jābūt virzošai, pamācīgai, nevī tikai noliedzotai. Šajā karikatūrā es, atklāti sakot, neredzu audzinotā momentu. Kvalitātes kontrolētājs attēlots kā lielequnis monstis, kas strādā ar elzvārtām acīm, lēnēnībā viņš ir labs un draudzīgs cilvēks, mans

kaimiņš, viņam ir ģimene, bērni...

Karikatūru noņēma. Atlika vēl desmit minūtes.

— Nav tomēr pareizi, — vietējās rūpniecības nodalā vadītājs secināja, — nav pareizi vērtēt kritikas aasmeni pret vienu vienīgu rūpniecību. Ir taču zināms, ka brāķi, diemžēl, ražo arī citur. Tātad uzrakstu noņemsim. Lai cilvēki skatās un redz, ka gadās, lūk, vēl... Šāda pieeja lika apmeklētājiem domāt, turēt acis vajā, piespiedis meklēt parādību cēlonus...

Kad izstrādē xālā lenāca pirmie apmeklētāji, uz samta spilventiņa gulēja lielākas kvalitātes kīeģelis. Viņš tā bija plekātis uzraksts:

«Šādu augstas kvalitātes būvmatēriālu ražo mūsu rūpnīcā.»

Viesu grāmatā parādījās stavējotai leraksti, prebrāķa pasākumu plānā tika ievilkts vēl viens ķekstītis.

KUKŪ!

Tas bija neparasts skats. Meža kļajumā stāvēja dūšīgu vīru bariņš. Viens no vīriem nostājās kļajuma vidū un, šķiet, gatavojās startam. Tiklīdz otrs pacēla papīra lapu, viņš ieklīdzās «kukū!» un zibenīgi pazuda. Pārējie tūlīt salīdzināja hronometrus.

— Paslēpās trīs sekundes, nav slikti, — daži atzinīgi pašūpoja gaivas.

Tūlīt izejas pozīcijas ieņēma nākošais tēvainis. Pazibēja papīra lapa, noskanēja «kukū!», un vīra vaits nebija.

— 2,8 sekundes, malacis!

Zinārkārtības dzīts, piegāju tuvāk un painteresējos, kas te īsti notiek.

— Sacikstes, — man laipni atblidēja vīrs ar iesarkanu degunu. — Mēs, slēpšanās sporta entuziasti, nolēmām pārbaudīt, kurš visveiklāk spēj paslēpties. Rezultāti apbrīnas cienīgi, vai ne?!

— Tiešām, ja nebūtu redzējies paša acīm, es neticētu, ka cilvēks tik veikli spēj pazust krūmos.

— Tas ir ilggadīgu treniņu rezultāts. Lūk, nupat uz starta nostājās Ilmārs Jurenovskis no Ostrovskā ielas 4. Jauns cilvēks, bet kas par meistari! Klase, es jums saku... Uzmani!

Noskanēja «kukū!», un Jurenovskis nozuda kā migla vējā. Kamēr mans sarunu biedrs lūkojās hronometru, es paguvu izlasīt vārdus uz papīra lapas, ar kuru tiesnesis deva starta signālu. Tur bija īsa frāze — «Alimentu izpildraksts».

— Kāpēc tik ērmīgi vārdi? — paraustīju plecus.

— 2,7 sekundes, rezultāti kļūst arvien labāki... Ko jūs teicāt? Ak tā, par uzrakstu. Redzat, sacikšu dalībnieki treniņu laikā paraduši startēt tieši tajā mirklī, kad pamana minēto papīru. Piemēram, tas pats Jurenovskis dažu gadu laikā ir meistariši pazudis no 12 darba vietām.

— Vai! — pārsteigts iesaucos. — Tad jau iznāk, ka viņš katrā darba vietā strādājis tikai dažus mēnešus?

— Labi, ja mēnesi! Ko darijīs pēdējā laikā? Haltūrējis, protams. Kāpēc? Vai cik naivs jautājums! No haltūrās nopelnītā taču alimentus neatveik. Acumirklī, uz starta nostājās Jānis Melnbārdis no Bērzu alejas 1. 20 mēnešu alimentu parāds, liela mēroga slēpšanās meistars...

Pēc Melnbārža sekoja Trofims Jančenko, vēl ievērojamāka zvaigzne. Viņš alimentus nav maksājis 35 mēnešus!

— PLĀNS JUMS IZPILDĪTS TIKAI PAR 60 PROCENTIEM. KUR TAD PĀRĀJĪ
— TE, PIE GALDA.

M. Zvirbuļa zīm.

BEZ VĀRDIEM.

U. Mežavītiņa zīm.

Tad nāca Tālvāldis Blumbergs no Ziemeļu ielas 23...

— Diemžēl, paskaldrojumu sniegšana būs jāpārtrauc, — vīrs ar iesārto degunu atvainojās. — Tagad mana kārtal

— Kādu vietu cerat ieņemt?

— Vienu no pirmajām. Man bez slēpšanās prakses ir vēl dažas īpašības, ko, godaļgas sadalot, cerams, ņems vērā, — es taču ne tikai nemaksāju alimentus, bet arī nodzoru sava bērna drēbītes un rotaļlietas.

— Kā jūs sauc? — pasteldzās pavalcāt.

— Mihails Kamenečenko no Katrindambja 16.

Ļoti iespējams, ka mans jaunais paziņa tiešām iegūtu pirmo godaļgu, bet radās neparedzēts šķērslis — sāka līt, un sacikstes nācās pārtraukt.

Sakarā ar to es gribu lerosināt, lai nākošreiz slavenākos slēpšanās lielmeistarus uz sacikstēm sapulcinātu slēgtās telpās. Tad viņi nezaudēs ne lielus, ne zinārkārtīgi skatītājus. Jo šīm telpām būs kārtīgs jumts un aizrestoti logi. Ļoti iespējams, ka tāda gadījuma šī divvalnā sporta veida cienītājiem ātri pārles palika saukt «kukū!» un bēgt no izpildrakstiem.

Ar cienību

M. STEIGA

AUGŪ UN DĀRZENĀ
NĒDZMĒCĪBAS KANTORIS

— JA JAU JŪS TOS PŪDEJAT, VAI TAD OBLIGĀTI VAJADZEJA VEST
UZ RĪGU!

I. Melgaila zīm.

— UZ KURIENI TAD TU AR KOMBAINU!
— AR KĀPURKĒDĒM PA CEĻU NEDRĪKST BRAUKT!

G. Cilīša zīm.

— BURYGI! TAČU ATĻAUJĒT PATEIKT VIENU MAZU PIEZĪMĪTI, ES
PĀRTIEKU NE TIKAI NO KRĒJUMA.

U. Mežavilka zīm.

Kā Nīgreļis caur kambara paksi pasauli ieraudzīja

PASAKA

Relz dzīvoja kāds vīrs, ko ļaudis par Nīgreļi sauca, jo viņš bija viens aplam idzīgs vīrs. Nīgreļis vienmēr turēja galvu noliektu un seju — saviebtu. Kopā ar sievu viņš dzīvoja vecā mājēlā, kas bija celta vēl tals laikos, kad cilvēki sev mitekļus no gulbajkiem būvēja un baļķu starpās sūnas stūķēja. Nīgreļis runāja ļoti reti, taisnību sakot, nevis runāja, bet krekstēja, un tad arī tikai vienu un to pašu.

Pārņāca reiz sieva mājās no darba un telca:

— Vadzi, vīrs, būtu nu reiz atnācis līdz lielajai kūtij un paskatījies, kā es tur slaucu gotiņas — i pirksta nepakustinu, bet pienišs tek straumēm vien, strauēm vien! Un es baltā vīrsvalkā kā brūte pa vidu grozos. Nu taisni kā pasakā!

Taču Nīgreļis, galvu nepacēlis, pameta ar roku uz kakta pusi un nokrekstējās:

— Bet kambarim paksis, vej, caurs!

Pārņāca otrreiz sieva mājā un ņemās no sirds stāstīt:

— Vadzi, vīrs, būtu nu reiz izkustējies no mājas un atnācis tepat līdz lejai: tāds jauns tilts pār upi uzcelts un tik gluds, ka dancot vien gribas! Nu valrs apkārt nav jāiet...

Taču Nīgreļis, galvu nodūris, atkal māja uz sava kakta pusi un krekstēja kā vecas trepes:

— Bet kambarim paksis, vej, caurs!

Pārņāca sieva mājā pēc darba trešoreiz un, nekā jauna nedomādama, ieminējās:

— Vadzi, vīrs, ko es tev pavēstīšu: sievišķis debesis ar gal-

sa kuģi uzbraucis! Tur, ple zvaigznēm! Ko nu tu teiksi? Malacis meitietis!

Taču Nīgreļis atkal sāka čīkstēt kā veca kumodes atvilktnē, ar roku uz kaktu rādīdams:

— Bet paksis kambarim, vej, caurs!

Nu sieva ņēma un apskatās no tiesas:

— Ko tu te mūžīgi zvani kā bada dzeguze vienu un to pašu? Būtu labāk ņēmis un pieļāpijs! Vai tad man arī tas vēl jādara? Slinks kā pelavu maiss... Un tas vēl skaitoties vīrs! Niekalbisi! Tpu!

— Tpu! — Nīgreļis nepalika parādā, jo viņš bija viens aplam ērcīgs un spītīgs vīrs. Bet Nīgreļa sieva bija laba un driz visu piemirsa, jo cerēja, ka reiz taču vīrs labosies.

Kad nākamreiz viņa pārradās mājā un gribēja vīram ko priecīgu pavēstīt, bet viņš, nelaudams sievai izteikti ne pušplēsta vārda, jau sāka krekstēt un rādīt uz cauro kaktu, viņa klusēdama noliecās pie pavarda un pakēra žagaru cērtamo.

Nu Nīgreļim aizrāvās elpa. Viņš mudīgi šāvas ap galdu uz durvju pusi.

— Nudien tā sieva sajukusi prātā!

Tas nu bija skaidri redzams. Bet briesmas viņam pagāja garām. Kaktā ieskrejusi, viņa zvela, ka puteklī pa gaisu sagriezās, tad vēlreiz un vēlreiz, līdz izlauza prāvu caurumu.

— Tā, nu tu, paksi, manu mūžu vairs neēdīsi! — viņa apmierināti telca, tad pagrlezās pret vīru:

— BIJIS TIKAI KĀDS, KAS PAĶER OTRĀ GALĀ!...

E. Rusmaga zīm.

No «Dadža» pasta

CIEN. «DADŽĪT»!

Kāpēc es nopirku tieši šo pulksteni? Nezinu. Kāpēc pulkstenis negāja pareizi? Ari nezinu. Kāpēc es to uiznesu uz rūpnīcu «Darbs»? To gan zinu. Tāpēc, ka «Darba» 23. remontdarbnica Suvorova ielā 16 izdara garantijas remontu.

Kad pulkstenis bija izlabots, tas gāja precīzi divas stundas un apstājās. Garantēti apstājās. Atkal devos uz darbnīcu. Šoreiz remonts bija daudz kvalitatīvāks — pulkstenis apstājās tikai pēc trim stundām. Protams, lai saņemtu tik augstvērtīgi izremontētu pulksteni, man nācās iet uz darbnīcu četras reizes, jo noteiktajā laikā tas nebija gatavs.

Tagad mans pulkstenis atrodas trešo reizi rūpnīcas «Darbs» kvalificēto meistarū rokās, un ir pamats cerēt, ka šoreiz laika rādītājs ies nevis trīs, bet vismaz trīsarpus vai pat četras stundas un tikai pēc tam apstāsies. Toties, ja apstāsies, tad stāvēs kārtīgi, kā jau garantēti izremontētam pulkstenim pieklājas.

VELTA MIKLAVA,
Suvorova ielā 130—27

Mīlais «Dadžit»!

Šā gada aprīļa sākumā «Veļietis» izsludināja konkursu par labākās tūristu nozīmes metu.

Es piedalījos konkursā un mans mets tika prēmēts.

— Gaidiet nu naudiņu! — teica tūristu kluba loceklis b. Apinis.

Naudiņa nenāca.

— Ejiet pie sporta kluba valdes priekšsēdētāja b. Bramberga! — Apinis deva padomu.

Aizgāju.

— Ejiet pie rūpnīcas komitejas grāmatvedes b. Libertes! — Brambergs deva padomu.

Aizgāju.

— Pienāciet citreiz, vēl nav noformēti protokoli! — Liberte deva padomu.

Tā nu es staigāju. Kopš maija mēneša. Bet, ja tā labi padomā, vai tad staigāšana nav tūrisms? Ir! Tāpēc ļoti iespējams, ka man līdz ar prēmiju izsniegs arī tūrista nozīmi.

J. STEPE,
Rūpnīcas VEF konstruktors

— LAI MU KAM, BET TEV NU GAN VAJADZĒTU ZINĀT,
KA SITĒNI ZEM JOSTAS VIETAS IR AIZLIEGTI!

G. Bērziņa zīm.

— TE, CIENĪGTEVS, VISI MANI GRĒKI UZRAKSTĪTI UN NAMU PĀR-
VALDĒ APSTIPRINĀTI.

R. Tīlberga zīm.

— Nāc nu šurp, ko mīnājies
uz vietas kā piesiets?

Nigrellis vairs nemeta ar ro-
ku. Ari nekrekstēja, kā agrāk,
bet lēnītēm, brīžiem stādamies,
tipināja pie sievas.

— Rau tur, paveries! — viņa
vēlreiz uzkliedza. Nigrellis pacē-
la galvu. Viņa seja iespīdēja
spilgta saule un apgaismoja ga-
du gaitā iegulušās īgnuma rie-
vas. Acis apžilba no spožās gais-
mas.

— Nu, ko tu tur redzi? —
sieva īsi noprasīja.

Nigrellis klusēja. Tad nedroši
lemnējās:

— Māju...

— Jā un u māju, — sieva iz-
laboja. — Tad klausies! Es pār-

ceļos tajā uz dzīvi. Re, atslēga.
To nopelnīju ar darbu. Tu, vīrs,
jau laikam paliksi tepat, vecajā
kambarī... Atzlāpīsi izpuvušo
pakli un dzīvosī...

Nigrellis pa ieradumam gribē-
ja vēl tā kā mest ar roku uz
kaktu, bet kakta vairs nebija.
Ari nekāds lāga krekšķis negribē-
ja izdoties. Bet sieva jau bija
gabalā.

Tad, kad viņa ar automašī-
nu atbrauca pēc savām mantām.
Nigrellis mīnējās, mīnējās no vle-
nas kājas uz otru, sāka smaidīt,
tā mazliet, tā ļoti kaunīgi, un le-
minējās:

— Varbūt, siev, es varētu ko
piepalīdzēt...

V. SMECERIS

PR. RASCUS

Ne šis, ne tas

Reiz lapaspusē slejās
Bij lasījis mans kaimiņš,
Kā ķēries Hemingvejā —
Vai lasis tas, vai taimiņš.
Nu, sācis gudru domu,
Vīrs nosprieda, ka zveja,
Turklāt ar krietnu lomu,
Dod slavu Hemingvejā.
Gan ājšus, gan kātus
Pa veikaliem viņš pirka
Un tad

ar niļu prātu,
Gar upēm brīzdams, mirka...
Kā tagad nabadziņam
Gan saprast lietas trakas? —
No loma —

nav ne miņas,
No talanta...

ne smakas!

No žurn. «Sluota»
atdz. H. Heislers

A. NEIBARTS

EPITAFIJA

DZĒRĀJAM

«No pārmērībām sirdi sabandēja nabadziņš
Un «nolūza»...
Bet tūdaļ augšām celsies viņš!
Vīen, garāmgājēj, čukstus paziņo,
ka stāvēs pa diviem «maziņiem»»

ZAKSIS: — LODZU, LABI ĀTRI VIENU BIĒTĪTI...

E. Oša zīm.

Kā mēs spēlējam hokeju

— Vai dzirdējāt? — iesaukusi mani un Rūdi, jautāja namu pārvaldniece tante Minna.

— Ne-ē... — kratījām galvas, jo domājām, ka nu mūs pratinās par vakar izsisto logu.

— Sie esot hokejisti! — tantei Minnai šoreiz pado mā bija kaut kas cits.

— Mums jāzveina kauss!

— Kāds kauss? — nevarēdami apslēpt zīpkāri, cits par citu skaļāk jautājām.

— Hokeja kauss labākajai pagalma komandai, — tante Minna svinīgi paskaidroja. — Un, tā kā jūs abi esat manas pārvaldes dušīgākie hokejisti, uzdošu jums izveidot divas pamatīgā komandas. Lai tas Pardaugas kauss noteikti būtu mūsu! Sapratāt?

— Sapratām! — mēs iesaucāmies vienā balsī un steldzāmies laukā.

— Nemšu Zvirbulaukuma puikas, — kad bijām uz ielas, ierosināju, — bet tu, Rūdi, sāvērvē Bišu gatves matadorus...

— Ne prātā nenāk ar tiem knēveļiem krāmēt! — Rūdis nīcīgi nosplāvās. — Tur nav neviena klases hokejista.

— Tas gan! — es piekritu. — Bet puikām ļoti patīk hokejs. Viņi spēlē dušīgi.

— Dušīgi?! — Rūdis mani izmēdīja. — Es dabūšu labākus spēlētājus! Man ir markas!

Godīgi runājot, kāds sakars markām ar hokeju, es nesapratu, bet jutu, ka Rūdim kaut kas ir aiz ādas. Tāpēc tai pašā diena salāsiju savus Zvirbulaukuma puikas un uzsāku treniņus...

Kādu pēcpusdienu, tikko sākm trenēt, ieradās Rūdis.

— A, maestro trenē komandu! — nopētījis manus audzēkņus, viņš izsmejoši noteica. — Bet veli! — kauss būs mans!

— Kā tad tavs? — Rūdis man likās arvien aizdomīgāks.

— Nāc līdzī uz Bišu gatvi! — tad sapratīsi!

— Tu taču teici, ka tos knēveļus netrenēsi.

— Pareizi, bet vai tad

nepazīstami zēni ar ūsainu onkuli priekšgalā.

— Kas tie tādi? — es jautāju.

— Mana komanda! — Rūdis lepnī skaidroja. — «Bišu gatves zieds».

— Bet viņi nedzīvo un nemācās šajā ielā!

— Tas šoreiz nav svarīgi... Skaties labāk, kā viņi spēlē!

Jāatzīstas, svešie zēni spēlēja spēcīgi. Un sevišķi — ūsainais onkulis.

— Bet ko tas ūsainais dara? Kauss taču domāts zēnu komandām.

— Neuztraucies, — Rūdis sminēja. — Tas ir tēvocis Adalberts. Viņu iekārtoja mazdēls, kas spēlē «Daugavas» hokeja komandā...

— Un kā sauc to stilīgo zilajā svīterī?

— O! Tas ir Pīdžulis, Vecmīlgrāvja zvaigzne.

— Un zaļais?

— Tas ir no Jūrmalas. Spēlē «Lokomotīves» jaunlešu komandā.

— Jā... — man mute patī vērsās vajā. — Tu jau, Rūdi, esi ģēnijs! Salasijs tādā komandu! Kā tu to varēji?

— Ha! — Rūdis lielīgi izrieza krūtīs. — Visi viņi krāj pastmarkas. Sa-proti?

— Nē, — neko nesa-protu.

— Es viņiem atdevu savas markas. Adalbertam — japāņu ķirškoku sēriju, Pīdžulim — Madagaskaras krokodījus, bet tam zaļajam no «Lokomotīves» — vienīgo bieķa markas eksemplāru!

Taiāk neklausījos. Pārgriezis Rūdim muguru, soļoju prom. Nebiju gaidījis, ka viņš rīkosies tik zemiski.

...Pēc mēneša mūsu komandas sastapās kausa izcīņas pusfinālā.

— Turieties! — es katram puikam uzliku knipi.

— Zvirbulaukuma zēni nekad nepadodas!

— Nepadosimies! — puisēji atbildēja un devās laukumā.

Pretinieki vēl drūzmējās ģērbtuvē.

— Nespēlēšu un beigta balte! — enerģiski uzstājās jūrmalnieks. — Ķirškoku sēriju tu soliņi man!

— Nekā nebija! — tēvocis Adalberts turējās pretī. — Atpakaļ nedošu!

— Ja tā, tad arī es nespēlēšu, — iespītējās Pīdžulis. — Man pienākas kosmonautu sērija.

— Paklausieties, — strīdā iejaucās Rūdis. — Kas šodien iestis vairāk vārtu, tam atdošu kosmonautu sēriju!

Tas bija signāls. «Bišu gatves zieds» tik zibenīgi uzdrāzās laukumā, ka mani puisēji pat nobijās. Pirmats ripu uztvēra jūrmalnieks. Zibenīgi visus apspēlēja, viņš jau gribeja mest pa

vārtiem, bet te ceļa galā tēvocis Adalberts.

— Kosmonautu sērija būs manā! — viņš rāzās iesaucās un atņēma zila-riņu. Bet arī viņa metiens neizdevās — zils bija Pīdžulis.

Redzēdami, ka pretinieki nesaprotas, mani puikas atguvās. Drīz viņi ieslita vienus vārtus, tad otru!

— Man gribas uz mājām! — kad rezultāts bija 3:0, laukumu atstāja jūrmalnieks.

— Es labāk spēlēšu savā pagalma komandā. — drīz paziņoja Pīdžulis.

Otraīā trešdaļā, kad rezultāts bija 6:0, spēli nācās pārtraukt, jo pretinieka vienībā bija palicis tikai tēvocis Adalberts.

— Nu? — jautāju Rūdim. — Ko teiksi? — Taču viņš sarunā neieilaidās un, pat neatskatījies, soļoja prom.

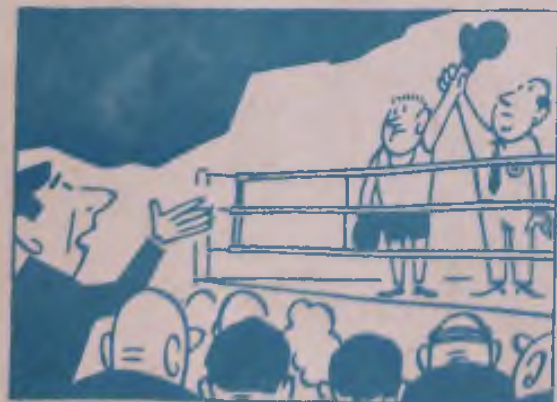
Finālā uzvarējuši vēl vienu komandu, mēs izcīnījām kausu. Liels bija mans pārstelgums, kad balvu rajona sporta nodaļas vārdā mums pasniedza Rūdis.

— Kā? Vai tad tu vairs netrenē savu komandu? — izbrīnījies jautāju.

— Ne... Es tagad trenēšu rajona izlasi. — paskaidroja Rūdis un sāka pētīt manus puisēļus.

J. JUZEFS

— KAS VIŅŠ PAR UZVARETĀJU, JA PATS ROKU NEVAR VAIRS PACELTI!

I. Dzerko zīm.

— KAPEC JŌS NEAPGAISMOJAT IELU!

— JA NAV GAISMAS, KĀRTĪGI CILVEKI UZ IELAS NERĀDĀS, BET ŠĀDU TĀDU DĒL ELEKTRĪBA NAV JĀŠKĪEZ.

I. Dzerko zīm.

Tā zintnieka Jonasa Belce – Bulliša prīceas mācība

5. NODAĻA

Dieva pamošanās un izbilis. Tā lielā atmaksa. Un Patiesība, kas mūžos neiznīks.

Sasit savas rokas un sauc «vai!», un tāko glābina. Re, re, jau viņi nākt Un svētais vārds ir viņu rokās!

2. Liels jandālinš bija toreiz cēlies debesis, it kā karš jau ietu vaļā. Un, jauzdams nelaimi, tas valdnieks pamodās.

3. Kas tas? — viņš piktli iekliedzās kā simti pērkonu. — Jau plēsties sākuš! Kā šakāli ap maistu...! Jēl pārtrauciet! Nu tūdaļ! Uz karstam pedām! Ja ne, es speršu zibeņus!

4. Bet nosperts netapa neviens, jo Paradīzē zibeņiem tik baidīšanas spēks. Un dieva balss tai troksni noslāpa kā sikas peles pikstieni. Jo klāt neviena nebija, kas raudzitos, lai viņa pavēles uz vietas izpildītas taptu.

5. Tie ķerubi bij bēguši un vecajie bij iejukuši kautiņā tur tajā milzu pūlī. Bet nokauts jērs — ko tas var palīdzēt?

6. Ak kungs, kas notiek te? Te vārās tā kā eļļē! — dievs noelsās un tūdaļ atpazās: — Ak tā, kas kungs jau esmu es! Tpu, velns, ko varu sevim līdzēt!

7. Un notikās, balts engelis tad spārnos pacēlās pie paša apvārņa. Un laidās arvien tuvāk tam, kas augstā goda krēslā sēd.

8. Kas ir, kungs Cebaot, es esmu te, es, Uturmurs, tavas baltās engelis! Tu esi visai norūpējies, — viņš laipni sacīja, bet acīm runāja ko citu.

9. Teic, dēls, kas pārvērtis par ellī ir debess valstību?

10. Tu pats!

11. Jēl nezaīmo tu mani! Es esmu dusmīgs dievs! Un atriebies. Un ilgi neaizmirstu aizvainojumu.

12. — Es ar! — to teica Uturmurs klusiņām pie sevis un skaļi piebilda: — Tik tiešām, tevs, es saku taisnību. To darijusi bibeļ! Tavs svētais, negrozāmais dieva vārds.

13. Kā tā? Nu runā! Ātrāk! Es tev pavēlu!

14. Tur... rakstīts visādi... Un katrs iulko savādāk. Un katrs svēti apgalvo, ka tu tā viņam stāstījis. Un nu pie tevis taisās nākt, raut gaismā melkuli.

15. Ak vai! — dievs galvu rokās saķēra — Vai tagad varu visu atminēt, ko esmu sacījis, tos ļaudis biedēdams! Kāds man bij katreiz prāts, tā runāju! Ak vai! Tie mani tirdit sāks, un tad viss gaismā nāks!...

16. Re, re, jau tuvojas! Cits klibodams, cits cetrāpus, cits lien uz vēdera. No visām debess pusēm! Jau putekļi pa gaisu griežas, un bargs tiem vaigs, un vāts, un salauzīti locekļi dēļ tavas bibeles! Man tirpuji pa kauliem skrien!

17. Man ar! — tā gaudās kungs. Un rokas viņam trīcēja kā drudža sirdzējam un pakrūtē bij uzmetusies zosāda.

18. Tie bibeles un mietus pa gaisu vicina! Ak kungs, kāds pulks!

19. Ak vai! Tie mani iztramdis no sēdekļa, un visa vara vējā... to sacījis, dievs ātri aprāvās, jo tas bij noslēpums. Par visiem noslēpumiem slēpams.

20. Bet velns to dzirdēja ar savām smalkām ausīm. Un acis viņam iedegās kā gurs zem peķes pavarda. — Es varu tevīm palīdzēt, kungs augstais Cebaot! — viņš ierunājās balsi medainā. — Man zināma ir kāda silta vietiņa, kur dabūt var pat putna pienu... Tur būsi drošībā. Es tevi aizsūtīšu turp ar visu troni.

21. Kas tā par vietiņu? Nu, ātrāk teic!

22. Re, tur! Tur tālu apakšā zem baltiem mākoņiem! — Un Uturmurs pagāja uz dieva troņa malu. — Nāc, paveries!

23. Nekur es neiešu! Man redzams viss, kas ir virs zemes, tepat no goda krēsla. Nāc šurp un parādī!

24. Ak kungs! No tava krēsla nevar saskatīt. Tā vietiņa ir stipri apslēpta.

25. Bet nīkie svētlaimīgo pulki nāca arvien tuvāk. Jau atskanēja saucieni un skarbi zaimu vārdi.

26. Un notikās, dievs piecēlās un pagājās uz sava troņa malu. Tik maķenit, lai pavērtos, vai tiešām drošāka tā vieta, ko Uturmurs radīja.

27. Bet baltās drānās tērptais velns jau bija iesprucis tai goda sēdekli! Un dievs nu sāku skrūdit ku citkārt ķivulis. Surp turp ap savu troni rīpji.

28. Un atskanēja smieklī tik tiešām velnišķi, ar speku un ar garšu. Un vecā velna sirdī nu piepildīja gaviļes.

29. — Cik radību tu neesi pulgojis vien sev par patīku! Vai atce-

ries, kā iespēri ar kāju man, jo tiku pasmejies par plūnju kauliņu, kas trāpīja tev ausī? Nu izpērc savus grēkus, kas sniedzas simtreiz tukstoš tukstošos! Un neskraidi ka sūlīt!

30. Tas brīdis bija klāt: tie svētlaimīgo priekšpulki pa kāpnēm augšup vēlās kā vilnis visspēcīgs. Un midija un brādāja tos zelta paklājus, uz kuriem pēdas vēsināt tik dievain vien bij lemts. Un pūji nepārskatāmi aiz viņiem cēlās no visām debess pusēm kā draudu pilni bargi vētras mākoņi.

31. Un raugi, debestēvs nu nokrita tā velna priekšā ceļos un žēli breca, lūgdamies: — Jēl dari man, ko gribi, tik nedod izredzētajiem!

32. Un nelabais nu sacīja uz dievu: — Vadi, es tevi glābsu gan no viņu dusmām un glābsu pat no tavas bibeles. Lai top!

33. Tad nokūpēja dūmi, kā kūpēja pie Sodomas un Gomoras. Un troņis sagriezās, kā vīleņš griezties mēdz, un dziļā bezdibēni iegāzās ar visu dievu-kungu. Tik sīva sēra smaka palika...

34. Un, kad tā izkhlida, tur nebija nekā. Ne velna, dieva, nedz arī bibeles. Tur nebija ne izredzēto pulku, ne dieva valstības.

35. Jo paradīzes nav! Tāpat kā elles nav ar katliem verdošiem un

grēciniekiem, un velniem! Tas patstāvēt var tikai aptumšotu prātu ledomās...

36. Tur nebija nekā... Tik zvaigznes telpā spīdēja kā gaisma mūžīgā.

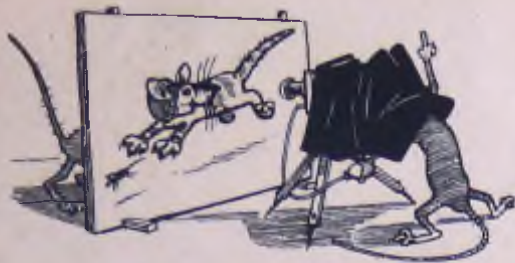
37. Un redzi, draugs, tā ir tā istā patiesība, ko nevar grozīt un kas paliks mūžam. To iegaumē un liec aiz auss!

38. Tad paklausaities vēlreiz to, kas sacīts sākušā: Jēl neesiet kā zirgi un kā mūlēzeļi, kam prāta nevaid, kam iemaukti un laužņi mutē jāliek, ka tie to isto ceļu raudzitu!

Jonasa Belce-Bulliša priecās mācību rakstos līcis V. TURVIESIS

Jackie

Bez vārdiem.

V. Grigorjeva zīm., «Perec»

ŠODIEN
BIEDRU
TIESA
DZĒRĀJIEM
UN MAISTIEM

— Vai drīz sāksiet!
— Tiklīdz pabeigsim apsūdzētajam solu.

S. Kuzmina zīm., «Krokodil»

— Mēs tagad izņemam bez sarga!

A. Jelisejeva un
M. Skobojeva zīm.,
«Krokodil»

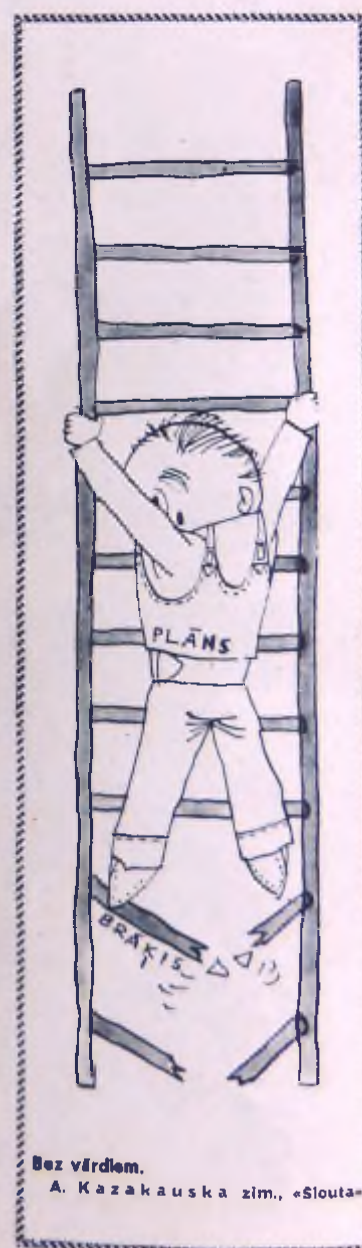
Bez vārdiem.

E. Vailera zīm., «Pikkers»

Atļūpīgo malkas zaglis.

K. Zarubina zīm., «Perec»

Bez vārdiem.

A. Kazakauskā zīm., «Slouta»

Vīrs ar visplašāko sirdi pasaulē

Vīņš valrs gandrīz nemaz neredz. Un kļūst alzvien aklāks. Mazliet vēl dzird, bet, cik ilgi dzirdēs, pateikt nav iespējams. Viņam sāp aknas, sāp māga. Pašā vidū aiz mugurkaula kaut kas nemitīgi dur un kā ar uguni dedzina. Slims un galiņi nolietots ir šis vīrs ar plašo sirdi.

Mājās vīņš nedzīvo, visu laiku ārstējas gan Sveicē, gan Austrijā.

Ed gulēdams, bet baro viņu ēdienu garšotājs.

Taču nesen vīru ķēra smags likteņa trieciens: viņa galvenais barotājs un ēdiena garšotājs Eids ben Salems piesavinājās krietnu žūksni naudas, pievāca viņa pašu skals-tāko, pašu mīļāko sievu princesi Imu Mansuru un aizbēga.

Vīram ar plašo sirdi tas bija satriecošs spēriens.

— Nogrieziet abiem galvas! — nelabā balsi vīņš bijāva, locīdamies spilvenos.

Taču... ej, ķer mākonī vēju.

Sādu pārdzīvojumu pēc viņš saslima vēl vairāk, pavēlēja savākt atlikušās sievas, dažus desmitus skaistāko verdzeņu, viņu «ap-sardzei» tikpat daudz einuku, lielu prīncu un prīncešu svītu, katram princim vairākas verdzenes un kalpus un kopā ar visu varu atkal devās uz Austriju dziedēt aknas un māgu.

Vīņš ir vīņš — Sauda Arābijas karalis Sauds.

Varbūt var likties savādi, ka Sauds ir tā nolietots, ka viņam tik stipri sāp aknas un māga, bet mugurā kāds it kā ar nazi dur. Vīņš taču ir tāds ģimenes cilvēks, kādu otru nesameklēsi visā pasaulē!

Un vai gan var būt citādi ar šo vīru?

Savu ģimenes mīlestību Sauds pēc tradīcijas sāka pierādīt ļoti agri, jau puikas ga-dos.

Turpinot tāda paša garā, pienāca brīdis, kad viņam vienā laikā bija ne mazāk par plecsmīti sievām. Četrdesmit no tām viņš ap-precēja vienā pašā 1959. gadā.

Saudam tā ir ļoti vienkārša lieta.

— Es no tevis šķiros, no tevis šķiros, no tevis šķiros. Ej projām, ej projām, ej projām, — trīsreiz pasaka Sauds, kā to prasa korāns, un viņa sieva valrs nav viņa sieva.

— Es ņemu tevi par sievu, ņemu tevi par sievu, ņemu tevi par sievu, — atkal trīsreiz pasaka Sauds, un lūk, viņam jau ir jauna sieva.

Korāns viņam atļauj turēt četrus tūkstošus verdzeņu, bet tikai četras oficiālās sievas. Taču tas Saudam neradīja nekādas grūtības, jo vīņš varēja precēties un šķirties katru die-nu.

Pēc pēdējiem oficiāliem aprēķiniem Saudam ir četrdesmit oficiālu dēlu. Te jāpiebilst, ka meļtas svarā nekrit. Cik viņam neoficiāļu dēlu un meļtu, to laikam zina vienīgi allahs un varbūt vēl viņa pravietis Muhameds.

— VAI JUMS ARĪ NESĀPIET, MĪLAIS GLOB-KE, KA ŠIS VIRSRAKSTS ĻOTI LABI IZSAKA MANA DARBA NOZĪMI KANCLERA AMATĀ!

A. Stankeviča zīm.

Uz Eiropu Sauds aizbrauca ļoti nospēstā garastāvoklī. Viņu nomākušas ne tikai ve-cuma kaltes un skaistās Imas Mansuras bēg-šana. Runā, ka tagad karalim Saudam esot kļuvis grūtāk ar naudu.

Bet šai apstākli visnotaļ vainojams kara-la brālītis, trojmantinieks un premjer-ministrs, Sauda Arābijas spēka vīrs princis Felsals. Kas par lietu?

Vispirms, Felsals grib izvērtēt Sauda Arā-biju no viduslaikiem divdesmitajā gadsimtā ar visvienkāršāko paņēmieni — proti, ar karaļa dekrētu. Tā, pagājušā gada novembrī viņš ar dekrētu «atcēla» savā valstī ver-dzību. Nē, ne jau dzimtbūtniecību, bet verdzību! Lai verdzību «atceļot» vergturi neciestu lielus zaudējumus, Felsals apsoli-ja līdz 1963. gada jūnijā beigām izmaksāt ver-gturiem no karaļa kases kompensāciju — 700 dolārus par katru vergu un 1000 dolārus par verdzeni.

Taču jūnijs pienāca un pagāja, bet neviens vergturi neierādās pēc kompensācijas kaut vai par vienu brīvībā palaisto vergu no tiem 250 000 vergu, kuri vēl pašlaik ir Sauda Arābijā. Kas tad bija noticis? Kāds Sauda Arābijas «ekonomists», kas, starp citu, iz-glītību ieguvis «visbrīvākās demokrātijas ze-mē» — Amerikas Savienotajās Valstīs, to iz-skaidroja šādi: «Neko citu arī nevarēja gal-dīt. Neviens saimnieks negrib ciest zaudēju-mus, jo tirgū verdzenes un vergi maksā lēv-rojami dārgāk.» Felsals, ko visi dēvē par sīkstuli, mēģinot tikai apcīrīt cilvēku lēnā-kumus.

Vīņš, piemēram, apcīrīps karalim Saudam izmaksājamo algu no 55 miljoniem dolāru

gadā līdz... 44 miljoniem dolāru gadā. Felsals tāpat mēģinot kaut kā pievaldīt Sau-da milzīgo saimi, 5000 rada gabalus — prinčus: dēlus, brāļus, tēvočus un brāļu dē-lus. Ikvienam no tiem pienākas visas kara-liskās privilēģijas: pilis, sievas, verdzenes, amerikāņu luksusa mašīnas.

Kad Sauda Arābijā sāka plūst nauda par naftu, tika nolemts, ka ikvienam karaļa ra-diniekam, sākot ar piekto dzīvības gadu, jā-maksā 110 000 dolāru gadā. Bet ko dara šis skopulis Felsals? Vīņš samazinājis prin-čiem izmaksājamo renti par... 10 procent-tiem!

Tas ārkārtīgi ierobežo karalisko diktieņu dzīves veidu. Nesen vienam no Sauda Arābi-jas prinčiem ļoti iepatikās kāda Lībānas biz-nesmeņa sieva.

— Nevaru bez viņas dzīvot! Cik prasi par sievu? — apjautājās princis.

— Miljonu dolāru, — atbildēja Lībānas biznesmenis.

Princis tādāļ izvilka čeku grāmatīņu un sāka rakstīt čeku par miljonu dolāru, bet tad, atcerējies Felsala skopulību, pārdomāja. Tā kā pirkums izjuka, princis... noīrēja Li-bānas biznesmeņa sievu uz vienu vasaru par 100 000 dolāru.

... Ļaunas mēles plāpā, ka Sauds, vīrs ar visplašāko sirdi pasaulē, Felsala skopulības dēļ tagad būšot spiests gaidīt tikšanos ar allahu kaut kur Svelcē vai Austrijā un tur-klāt šaurā sievu, verdzeņu un dēlu lokā, bet nevis visas milzīgās ģimenes vidū savā tukšmešainajā karalistē.

M. VISTE,
no žurn. «Perec»

Federālais kanclers Adenauers pēc aiziešanas no amata no-domājis rakstīt memuārus.

Laikrakstu ziņa

● ★ ★

• • •

• • •

• • •

• • •

• • •

★ ★ ★

FAKTS

Atbildot uz 15. numurā ievietoto materiālu «Vienpadsmitā noliktava», Latvijas PSR Ministru Padomes Republikāniskās apvienības «Latvijas lauksaimniecības tehnika» priekšsēdētāja vietnieks b. V. Andrejevs atzina, ka minētie sukti esot tieši. Lai nepajadzētu celt speciālu telpu par noliktašu uzturēšanos aprakstītajam papīriem, minerālmēslu noliktavas esot sāktas celt Iecavā, Balvos, Saldū, Dobelē, Viļņos un Tukumā. Tuvākajā laikā celtniecības darbus sāksot arī Stendē.

— Tātad jūs gribat man iestāstīt, ka es ar savu vīru nedrīkstu pat papjāpāt!

— Vai tas nozīmētu, ka tu mani vairs nemīli?

ĀRZEMJU HUMORS

HUMANITE-DIMANCHE •
IL-POLITIKA • PAESE SERA
• PUNCH • QUICK

— Laiks mainīšoties: prognožu birojs paredz krusu!

— Kaimiņi no apakšas zvana, lai jūs izbeidzat daudz griešus!

Bez vārdiem.

— Ak, piedodiet sinjor, es meklēju jūsu meitu.

Bez vārdiem.

*Špeidels: — Jāatzīst, ka «Deutschland
über alles» diezin vai pat Bonnā tik labi
nospēlētu...*

N. Zvirbuja zīm.